

¡DENUNCIATS!

Zero y van tres mil. El dimars al vespre es presentà el jutjat en nostra redacció y administració, a recollir els exemplars que quedaven del n.º 587, corresponent al dia 28 d'Octubre.

Anà luego a declarar nostro Director, y resultaren duas denuncias en dit número, una per la lámina y un'altra per una carta de fora.

Ah! Las denuncias aquesta vegada no venen de *La Fulla*. Eyi entenemnos; no venen directament de *La Fulla*, perque las ha formuladas el ministeri fiscal.

¿Será aquesta la primera gotellada d'un altre xafec de denuncias?

Obra el parayguas, noy, y espera que llamengui.

Ja casi estavam de mal humor per haver passat prop d'un mes sense cap nou trencacolls judicial!

Però la misericordia divina es inagotable, y quan tanca una porta sempre n'obra un'altra, que diuen els catòlics, ó sia quan *La Fulla* s'arronsa s'ens estira el fiscal.

¡Alabat siga Corpus, las onze mil verjes y el dia de Totants, y benaventurats els *fullotes* si creuen que am tals persecucions es pod acabar am *La Tramontana*!

DINAMITERISTAS Y ANARQUISME

Una nova explosió per medi de la dinamita va realitzar a París la setmana passada, que feu estremir als habitants de la capital de la veïna republica.

En las oficinas de la societat de las minas de Carmó, punt ahont els obrers estavan en huelga, va esser colocada una bomba, que tronada per la policia, fou transportada luego al próxim cuartellill del carrer de Bons Enfants, esclatant allí quan menos els presents s'ho pensavan, matant a quatre individus de moment, mal ferintne un que morí després, y ocasionant la mort a un altre de resultas de la forta impressió rebuda al contemplar l'horrorós espectáculo poc després de la explosió.

Nostros llegidors coneixen ja en aquestas qüestions nostro criteri, totalment contrari a la adopció de tals procediments que creyem propis de salvatges y no de gent civilizada ni de partidaris d'ideas generosas. Si algun dubte haguessim tingut, que no el tenim, pera abominar del dinamiterisme com a medi per arribar a un fi qualsevulga de progres, la derrera explosió ocorreguda a París hauria bastat pera fernes veure quan equivocat va lo qui puga creure que am mals medis puga anarse may a bons fins.

Mil vegadas ho havem dit y no ens cansarem de repetirho: las ideas novas lo primer que necessitan es ferse simpáticas a tothom pera guanyar el cor fins a sos meteixos enemics, y els efectes del dinamiterisme no poden fer altra cosa que inspirar repulsió a tothom, perque tothom pod ser la victima innocent inmolada al furios desitj d'innobles venjansas.

Els dinamiteristas pretenen justificar son sistema dihent que amb una societat basada en la injusticia no cal anarhi am miraments de cap mena y que tots els medis son bons pera destruir-la. Fins per un instant acceptant que aquest punt poguessin tenir rahó, deixarian de tenirla desde el moment qu'el fi d'un partit no pod ser may destruir, sino edificar de nou; destruir serà el medi si es vol, pero el fi es edificar, y sent tal el fi, el medi de destrucció té també de supeditarse a la necessitat del fi, del edificant, y aquest sols pod lograse sembrant lleveo de germanó y d'amor de la qu'en surt pau, libertat y progres, y may tenen de

sembrarse vents d'odis y venjansas, amb els quins tan sols es poden recollir tempestats de sang y d'extermini.

Els efectes de la derrera explosió de París han sigut un esclat d'indignació contra els dinamiteristas, que apuntant a la companyia de las minas de Carmó han tocat a uns infellicios polissoms, proletaris de la justicia historica de Francia. Y si la bomba arriba a esclatarabans, al esser portada pel carrer, equinas haurian sigut las victimas? No se sab, pero es segur que haurian sigut encara més ignocentas que ara.

Y aixó es lo qu'espervera a tothom, y cego es necessita ser pera no veureho.

Dolent tant com es vulga es l'esperit de venjansa, mes quan el venjador busca pera realisar sos venjatius projectes medis que tan sols pugan perjudicar a qui es objecte de sos odis, resulta del mal el menos: mes quan el medi d'una venjansa s'adapta am la dinamita, resulta sempre el mal major y més repugnant per lo que castiga casi sempre al ignocent y exposa a tothom a ser la victima expiatoria d'agenas faltas, sent aixó causa de la aversió general que inspira tant injust medi d'acció.

Interinament, al calor de l'efecte produhit per las victimas del carrer de Bons Enfants, el govern francès ha presentat a las Corts un projecte de llei que anula per complet la poca libertat de la premsa y de la paraula que a Fransa podian gosar els anarquistas, y lo pitjor es qu' es presentan projectes tan reaccionaris fins amb el consentiment de raccions de partits relativament avansats.

Tot terror porta reaccions y engendra absolutismes, aixis sia blanc, negre, ó roig. La guerra es la primera de las calamitats humanas, y el dinamiterisme en temps de pau no pod fer més que engendrar guerra. Y dihem en temps de pau, perque nosaltros may confondrem l'un a l'altre estat pera condemnar ó no l'empleo de la dinamita.

En mitj d'una batalla, quan la veu del canó es la única eloquent; quan no hi ha més dret que la forza y lo qui més forza desplega es lo qui am més rahó queda, llavors no ja el dinamiterisme, sino tota classe d'arma y de medi que desenrotlli forza, tot es licit, just y propi, perque de la primera barbaritat de la guerra armada es derivan todas las demés barbaritats que son la natural conseqüencia; mes may té de confondre aquest estat am l'habitual de pau, que encara que resulti de guerra pel proletariet, es de guerra més de caracter moral que material, que gira dintre de certes lleys, més convencionales que escrites, de las quals no es licit separarse sens provocar la animadversió de tothom contra qui s'en aparti.

Nosaltros creyem honradament que lo pitjor que fan els dinamiteristas es confondre llastimosament els estats de la societat, aplicant els procediments extraordinaris tan sols propis de la guerra armada, en moments en que la pau y la tranquillicitat es la ordinaria de costum.

En una paraula: els dinamiteristas, com els governs més reaccionaris, no fan més que declarar en estat de guerra la societat quan realisan sas explosions. Y com qui provoca la guerra serà sempre el més antipatic als ulls de tota persona civilizada, per aixó nosaltros som acerrims anti-dinamiteristas, tan com contraris decidits de tot govern; tant més quant més reaccionari, per lo més que també tendeix a tenirnos constantment declarats en estat de guerra.

Dit lo que precedeix, falta averiguar una incògnita: ¿es obra verdaderament del anarquisme, com se suposa, l'empleo de la dinamita a París?

No pot negarse que Ravachol es deva anarquista y que ell y alguns seus companys aixecaren altars al dinamiterisme realisant actes temeraris d'aquet género; mes avol dir aixó que sia l'anarquisme el patrocinador de tals desgracias? Per nosaltres, no. No basta que uns quants individus qu'es digan, ó que sigan realment anarquistas, prediquin las excelencias d'un procediment y fins el posin en practica, pera qu'es puga afirmar que tal modo de procedir es propi de tals ó quals ideas. Lo que fa falta, pera assegurar tal, es en primer lloc analizar si las tals ideas poden patrocinarse en sa manera de ser tal modo de procedir y luego veure si verdaderament la majoria de sos par-

tidaris patrocinan y practican aquell procediment.

¿Y qué trobem per poc que profundisem en aquestas qüestions? Per lo que a Espanya toca, y cuydado qu'es aquí potser ahont l'anarquisme ha tingut y té encara més importancia per haver fugit de las teorias comunistas, podem estar ben segurs de que el dinamiterisme no es patrocinat pels anarquistas. No negarem que puga haverhi algun anarquista mes ó menos simpatic a la cosa, mes ja se sab qu'una flor no fa istiu ni duga primavera, y ademés fins havem tingut la sort de que, si algun n'hi havia, ens hagi resultat dinamiterista platonic, aixis com una especie de *ojalatero* de la dinamita, qu'encar que la tingues als llavis no la sentia dintre son cor, al menos pera aplicarla en estat de pau declarant l'estat de guerra, que es del modo qu'el dinamiterisme es presenta repugnant y abominable.

Ademés nostra campanya anti-dinamiterista sabem qu'ha donat preciosos fruits convenient a molts que duptavan, y avuy casi es pot assegurar que a Espanya no té partidaris el dinamiterisme entre els anarquistas, y que si alguna explosió hi hagues tindrian de buscarse els criminals precisament entre els contraris de la classe obrera, que volentse valer del dinamiterisme pera deshonrar la causa del treball, ó per medi de sos meteixos gossos ó algun infelís extraviat procurarian la comissió d'uns delictes qu'els anarquistas espanyols creuen ja del tot deshonrosos y contraproduhents.

Y els dinamiteres de París, ¿son verdaderament anarquistas? Nosaltres ho dubtem. En l'anarquisme, com en tots els partits, y tant més quant més avansats per sentirse menos el pes del principi d'autoritat, y per lo tant en grau superlatiu en l'anarquisme, hi ha parers de tota mena en materia de procediments y fins en apreciació d'ideas fundamentals. Y si en els partits autoritaris pot desautorisarse ó excomunicarse a qui no cregui com el jefe ó las autoritats del partit manin, en els partits anarquistas no pot passar aixó, so pena de cometre una tremenda barbaritat que constituiria la més solemne negació de las ideas anarquicas.

En els partits anarquistas están, doncs, en lliccia, tota mena de pensar respecte a procediments y fins molta variació respecte a ideas fundamentals. ¿No pot resultar, doncs, que Ravachol y sos amics, dihentse ó sent anarquistas, pensin y obrin diferentment de la massa del partit? ¿Y no pot haverhi encara mes, y es qu'els enemics de la classe obrera de Fransa, ó els enemics particulars dels anarquistas francesos, es valguin del dinamiterisme pera fer perseguir a sos contraris? ¿Y no pot també succehir qu'els partits reaccionaris es valguin també del dinamiterisme pera anular la poca libertat que respecte a socialisme anti-autoritari subsisteix a Fransa? ¿No ens diu algo aquesta pressa en degollar certs drets individuals per actes en que l'unic procedent es perseguir, trobar y castigar a sos autors?

Rochefort ha dit ja desde son periódic, *L'Intransigent* y la juguesca de 500 francs amqui vulgui, de que la justicia no descubrirá al autor del derrer atentat, per la senzilla rahó, continúa dihent, de qu'es obra dels clericals y conservadors francesos pera facilitar al govern que puga pendre midas de repressió contra las aspiracions de la classe treballadora?

¿No ens diu res aquesta abrumadora acusació del diari de Rochefort?

¡Ay! Per algo nosaltres havem sostingut y sostenim qu'el dinamiterisme a qui fa més mal es a la classe obrera, que, si per un moment haguess pogut pensar que li convenia, tindria corrents de llenyar aquesta arma abominable que, sent de dos talls, lo primer que fa es causar dany immens a qui la maneja y luego amb ella mateixa es veu atacat per son contrari.

Mediti serenament nostra argumentació tot partidari de bona fe de la emancipació de la classe treballadora, y veurá sens dupte qu'el dinamiterisme, adoptat com a sistema, no pot fer més que perjudicar la causa del treball y la emancipació del treballador, encat que per un moment fos possible, que no ho es, l'apoderarse de la actual societat per medi del terror sembrat per multiplicadas y no interrompudas explosions dinamiteras.

CARTAS DE FORAS

Vilassar de Mar 14 Novembre de 1892.

Amig Director: Desde que van permutar aquells economo y vicari, que sabian fer tantissima de brometa, pels qu'avuy dia cuydan del remat mistic, en aquest poble tothom leva la seva y callava, fentse sentir de tant en tant las exclamacions d'algun llanot censurant la conducta dels nous piadosos pastores, porque no tan, com feran els seus antecessors, l'amor a las femellas, y també porque no donan jog ni arman a carria desde la trona, cridant contra las que no assistim a las funciones que nos donan a la casa de la cera.

No fa pas mes dias que vaig sentir com un missayre deya qu'anava molt en decadencia el fervor a las practicas del catolicismo desde que hi havia uns mossens tant malcarats, lletjos y reganvosos.

—Lo qu'aquei mossens y reganvosos dibent ell, —son capellans que no s'ajugan y que no consenten a las donas, puix tenim a las donas també son avuy una bona part dels homes. Però pera conquistar la voluntat de las donas d'aquest poble es necessari que hi hagi uns capellans que siguin guapers y amables, y els que hi ha avuy no tenen res d'aixó.

Quan em va enterar quan m'ho contava el feligrés, me avay d'uns quantos dias en aquesta part, un frare predicador está movent gran aresta, dibent pestes contra els que van al teatro, assegurant, qu'el millor teatro es l'Església.

Ja pot ben predicar, que mentre siguin tant lletjos els actors mistics, l'entusiasme de las donas anirà cada dia am mes decadencia.

Parlant de l'infern y dels dimonis y essent tant lletjos el frare y el seu compadre, em sembla que farán molt poca carrera. Las donas lo que volen es molta boniquesa, amabilitat y dolçura, y qu'els hi parlin del cel, dels angels y sobretot de las estrellas am cura.

Aquí el fervor religiós s'estira ó s'arronxa, segons las formas y maneres dels mossensats que venen.

LAUREANO VILARRUBIA

DESDE MARTORELL

29 Octubre de 1892

UNA PLANCHA DIVINA

Tenemos un rector, amigo mio, que del célebre cura de Chaorna y otros compadres suyos yo me río, pues es tan majadero que en el siglo de luces que vivimos, quiere tocar el lilo.

Marchando viento en popa, según usted ya sabe, la gente de su ropa (de la del cura digo), aunque no tiene abuela que le alabe, nos muele la cabeza, caro amigo, con tales desatinos que nos pone a reír a Don Quijote le pusieran sus célebres molinos.

Y aunque esté el tal curita falto de capirote,

es un tipo gentil nuestro paisano, ancho tonel de vino jerezano.

Y, dejando ahora el cura, habed por cierto, que hay siempre un tal cura que cultiva el buerto.

Existe aquí una escuela que yo, previu el permiso de mi abuela, bauticé con el nombre de laica, por el gusto, mire usted qué rareza.

De dar al padre cura algún disgusto, y tiene usted a mi honore ardiendo de los pies a la cabeza en fuego santo de divina gloria.

¡Várate con el cura zanahorial!

Max, vengamos al cuento, al célebre milagro de la Virgen Purísima, y, señores, confieso que lo siento por la solenne plancha que acaba de tirarse, solo por no esperarse esa Virgen que llaman de Dolores...

que fue pura y sin mancha como del arco iris los colores.

Es el caso, compadre excelsigado, que, habiendo yo alido por ochó dias a tomar el viento, con cautela y cuidado el páter consabido hizo correr el cuento de que la escuela laica había finido.

Y llamando a su gente, en frases muy lindas que bellas, de un modo muy decente nos mandó a tomar viento a las estrellas.

Con muy gracioso modo y con santa intención, según yo creo, dijo el cura a los suyos:—«Ya lo ven, un milagro más, y... aquí está todo.»

«Eh, Monseñor, la Virgen ha querido «a ese palo vestido.»

«¿Casi me llama el cura?»

«¿Echar de aquí, ¡buen viento!»

«¡L'bravido, madre, de eterno tormento!»

«¡Y ahora gracias os damos...»

«¡Por la plancha, señor, que nos tiramos!»

«Ahora pregúntale a los que se tiraron.»

«¿Es milagro ó es plancha este pastío?»

Pues sepa, señor Tato,

(os lo dice al oído este palo vestido, que tiene escuela laica para un rato.

ALFONSO MORAS

Alguns partidaris de las glorias patrias adictes a la dinastia regnant y que no els sembla be alló de la unió de las dugas ramas borbónicas empunvant el ceptre de Sant Fernando y de Carlos II, han rumiat la mostra aquestos derrers dias d'un altre projecte qu'ells en diuen glorios baix la base igualment d'un altre real matrimoni, y es el següent:

Suposant també qu'es puga tenir la desgracia de veure morir al hereuet de las instituciones, la visita dels reys de Portugal els ha inspirat la idea de la unió ibérica per medi del matrimoni de l'hereu Bragança y la pupilla Borbon, fentse aixís l'unitat ibérica avuy com se feu l'unitat espanyola amb el casament dels reys catòlics el siglo XV.

Per nosaltros, la unitat dels pobles no es pod ni es deu fer més que per la voluntat expressa dels pobles mateixos; mes tot ens semblaria més acceptable qu'el monstruós projecte de la unió de la rama borbónica absolutista am la anomenada rama liberal, que de ferse ja hauriam ben tret la rifa tots els espanyols amigs del progres.

No obstant, tant l'un com l'altre projecte es molt facil qu'es quedin per llavor, tant porque lins ara parteixen de la base d'un difunt que encara es té de morir, com porque en un cas els espanyols y en altre els portuguesos es casi segur que s'hi oposarian am totes sas forsas, per no perdre la mica de llibertat ó d'independencia que casi be, no més que d'una manera nominal avuy encara disfrutan.

El nou alcalde de Madrid contan que s'havia proposat fer algo de bo pera moralisar la administració del municipi de la capital d'Espanya, però (naturalment que tenia de sortir un pero) s'ha trobat de bonas a primeras que tot son dificultats pera moralisar res, porque els alts empleats d'aquell Ajuntament, primera y principal font dels més grans abusos, están recomanats y protegits per tant alts personatges de la situació, que abans de permetreli al alcalde qu'els posi a rotllo de primer l'obligaràn a deixar la vara.

A so de bombo y platets s'han anunciat las reformas que en el municipi volia introduhir el nou alcalde de Madrid, mes tant bell punt s'ha tractat de realisarlas s'han tingut de tornar aygua poll.

Sempre el personalisme té d'impedirli a la Espanya tota regeneració moral.

El dilluns d'aquesta setmana ha comensat la recaudació del impost de las cédulas que tenian de comensar a servir el dia primer de Juliol.

Com aquest any el tal impost comensa a estar arrendat a una empresa particular, será cosa de divertirshi sense ferhi broma al veure la manera com expremenar la taronja pera treureli tot el suc qu'en puga rajar.

Per ara ja tenim noticia de que a un obrer que ve a guanyar de jornal 730 pessetas al any, ó sia a rahó de duas pessetas cada dia festes y tot, no li han volgut donar cédula de 3 rals, sino de 6. A lo que sembla, qui passi de guanyar 500 pessetas al any, que no arriba a dos duros setmanals, ja resulta considerat una mica ric, y se li fa pendre cédula de doble preu que de jornal pobre.

A un dependent que guanya cinc duros al mes, també li han exigít cédula de doble preu qu'els demás anys.

Si per mostra basta un botó, amb aquestos botons que donem per mostra ja ens podem fer càrrec de com ens apretarà el ganyot de la empresa cedulera que durant cinc anys es cuydarà d'escortens las butxacas gracias al govern conservador.

Es facil qu'aquesta setmana siga la derrera de l'exposició al públic de las covas y vistas del Niu Guerrer, que ha aumentat la colecció

amb algunas vistas, entre las quals crida la atenció una parodia molt ben pensada de las carótides del passeig de Colon, de las banderes de deu ralets, de las 45.000 pelas de la catedral y otras frioleras de las passadas festas.

Per qui vulga aprofitar l'anarho a veure, en l'Administració y Redacció d'aquest periódic, Ponent, 1, pis primer, s'els donarán invitacions.

Com ja diguerem, además de la invitació, pera entrar al Niu precisa a cada individuó comprar el catàlec, que val 20 céntims, de tot lo allí exposat.

El govern de las conservas ja ha convocat de nou a las sevas Corts pel próxim mes de Deseembre.

Per tal motiu els fusionistas están desesperats, porque ja fa temps que tenen coll avall la idea de tornar a menjar turró pel Nadal, y capassos son de callarse en tot lo de la monarquia y d'Espanya si no els deixan agafar prompte la paella pel mànec.

La patria ja els demana retors, y no sé si podran aguantarho gayre més l'estarse sens menjar del pressupost.

En tant els conservadors tampoc volen deixar la mamella de la vaca.

Y uns y altres volen no més que sacrificarse pera fernos felissos, y nosaltros ¡ingrats! no ho sabem entendre...

Rellevantos a tots prompte y be de tal sacrifici.

A Escocia hi hagué fa pocs dias un xoc terrible de trens, resultant varies morts y ferits.

Averiguada la causa, resultá deguda a un guarda-agullas.

Y averiguit perquè s'equivocó el guarda-agullas, resultá per no haver dormit en tota la nit per estar en sa casa amb un fill que se li moria y no haverli concedit ni una hora de permis la empresa pera descansar ó cuydar de son fill.

«¿Qui es aquí, doncs, el responsable de las desgracias?»

«¡Pobres victimas!»

A l'estació del ferrocarril de Tarragona mori el diumenje un altre pobre guarda-agullas, aixafat per un tren que feya maniobras.

«Perquè no es perseguix als autors d'aquets estragos... capitalistas?»

Un periódic de Madrid, monárquic y tot, *El Heraldo*, ha sigut denunciat per la publicació d'un article qu'es titulava *Las dos reinas*, en el qual comparava la d'Espanya am la de Portugal.

Ficarse en certas cosas sempre resulta perillós.

S'assegura qu'els dos primers ministres d'Espanya y de Portugal s'han posat d'acord pera perseguir en sos respectius passios als elements revolucionaris, y fins ajudarse mutuament si convé.

Vamos, si, qu'es donguin una ajuda mutua els dos presidents...

Y no queda un revolucionari espanyol ó portugués ni per remey.

De totes las festas fetas a Madrid en obsequi als reys de Portugal, la principal diuen que ha sigut la real corrida de toros de dimecres.

Sempre las festas regias espanyolas s'han distingit en qüestió de banyas.

Varios telegramas de Cadis fan constar que en el meeting anarquista qu'es celebrá en aquella ciutat en conmemoració del 11 de Novembre, un orador va anatomitzar el dinamiterisme, dibent que las ideas honradament profesadas no poden acceptar gen criminal.

«El sentit comú va obrintse pas per tot arreu.»

Demà dissapte, a las 9 de la nit, en el local conegut per *El Moniato* del carrer de l'Amistad, n.º 17, del xhi poble de Sant Martí, barriada del poble Nou, es celebrará una vetllada necrológica en commemoració del quint aniversari dels Màrtirs de Chicago, prenenthi part varios oradors obrers d'aquella localitat y de Barcelona.

El col·legi llibre y laic dirigit per D.ª Antonia Amat s'ha traslladat al carrer de Ronda de Sant Pau, n.º 39, pis segon, porta 2.ª, continuant allí, ademés de la primera ensenyansa, la segona en las assignaturas d'història d'Espanya, història universal, idioms, música, confessions de tota classe propies per noyas y preparació pel batxillerat, professorat y comers en classes especials, tot a preus molt acomodats al alcans de la classe obrera.

La societat de Lampistas y Llauners de Barcelona celebrarà reunió general demà dissapte, a las 9 del vespre, en son domicili social del carrer de Vista-Alegre, n.º 18, pis primer.

A Vilanova y Geltrú s'ha fet l'inscripció purament civil en el registre corresponent y amb els noms de Palmiro y Guillem, d'un fill de Martí Vieta y Joaquina Escofet, assistint al acte més que regular concurrencia d'abbós sexes.

XANFAVNA

Segons diuhem (si no es bola, s'ha descubert a Madrid, en el ram de la il·limpiansa, una Atracció. Què han diu? En el ram de las escumbras? Em quedo parat y mut. Si aixis va allí la il·limpiansa, ¿com deu anar lo qu'és brut?

A Granada han cridat ¡Viva! ¡Mori! a Sevilla han cridat, y tant el ¡viva! com ¡mori! per l'espay ha resonat.

Lector, fes els comentaris: pensa el ¡viva! quin pod ser; en quant al ¡mori! a mi em sembla... ¡Ara s'em tomba el tintor!

El tortosí Fustegueras l'arcaldeja ha dimisit.

Vaja, home; no ploriquesi, qu'amb aixó no n'hi há per tant. ¡Tira peixet! Que d'arcalde a ministre el passarán.

A Bilbao hi ha hagut jurama dintre d'un centre Carlí, cridant: ¡Visca Carlos Xapa! com si ja fos rey d'aquí. Potat! es pensan els carcondas dominá a l'humanitat. Lo qu'és aquesta vegada las d'oros els han fallat.

Els romeristas afirmen qu'el partit conservadó, sense l'home de la barra, acabaria el turro.

Y els liberals que dejuan diuhem que prompte caurrá. A l'últim, ja qui hem de creure? ¿Qué serà? ¿Qué no serà?

Don Arseni (quin garrofa) diu que no es conservador. Vaja, l'héroo de Sagunto veig que gasta molt humor. Aixó no ho diga ni en broma, don Arseni! Aixó no es fa, es pod treure el mort d'assobre, no acabarío de matar.

En Cánovas y en Montojo s'han enladat de valent. Res: per qüestió d'etiqueta, d'etiqueta... de moment. Veuu aquí els nostros homes per lo que poden servir, per quatre cosas: fe el droppo, menjar, beure y... presumir.

Els uns s'hi fan a trompadas, els altres a mastegots. Els qu'ens volen fer felissos aixis se barallan tots.

Y al B el país qu'ens engraisa may de pena el ventre treu: ¡Gloafres! ¿Quin serà el dia que de farts reventará?

DOMINGO BARTRINA

Com de costum, tot lo denunciatiu de nostro número 587 es per referirse directa ó indirectament al catolicisme ó als catòlics.

La lámina es aquella en qu'és comparava la

llibertat que havia tingut el Congrés Catòlic de Sevilla deixantloho dir tot, am la que s'havia concedit al Congrés de Lliurepensadors de Madrid tentio tancar a las primeras sessions sens haverhi hagut la més petita inconveniencia. Y la carta denunciada la de Sallent, en qu'és donava compte de tres actes civils realists en aquella avansada vila, sens intervenció de cap cerimonia religiosa.

Decididament tornem a principis de sigle en influencia catòlica y en perills pel escriptor avansat.

Sort encara de que el Jurat siga qui tinga d'entendre en aquesta causa pels efectes de la sentència, que si no hns podria succehir qu'és veggessin condemnadas tan ignocentas manifestacions del pensament.

Un procés altament escandalós s'está en la actualitat formant a Madrid.

Unas fulanas de molta prossopopeya estavan dedicadas al honrat negoci de fer abortar encopetadas senyoras que havian tingut la debilitat d'omplirse el bombo de contrabando, y com sia que han rebentat pidososament am sos abortius a alguna aristocratica dama que tenia a la qüenta el honor atroinat com qualsevulga fray d'ofici, s'ha escandalizat la noblesa, y potser també el clero, y s'ha obert procés contra las que aixis per un preu molt arreglat es dedicavan a fer perdre criaturas abans de néixe.

No sabem qui compadeix més en aquesta qüestió.

Si els que s'escarrifan per tals delictes tenint format tan fals concepte de l'honor y de la familia, ó las victimas de tals preocupacions, ó las celestinas autoras de tals negocis aristocráticos.

Per real decret del ministeri de la Guerra s'ha declarat patrona general de l'arma d'infanteria a la Verge de la Concepció, al objecte d'estrenye els vinculs morals, diu el decret, entre els organismes de dita arma y mantindre viu el sentiment religiós en el exercit.

Magnífic. ¿Qui podrà d'aquí en avant guanyarli una batalla al exercit espanyol, tenint organizadas sas forsas de tan celestinal manera?

La Gaceta de Madrid ha publicat ja la real ordre disposant qu'el governador d'aquesta provincia fassi inspeccionar els actes de nostro Ajuntament.

Pero no tingan cuydado que passi res de nou. Tot estarà ben gastat y ben administrat, inclús las banderas de deu rals y els focs de dos mil duros de la Granvia, descontant las cadiras cremadas y els cops de sabre rebuts.

El ditxo ja diu: «Llops am llops no es mossagan.» Y els politics fan: «Avuy per tu y demá per mi.»

A Begudá encara no havian pagat directament l'impost de consums. Y l'Ajuntament del poble, liberalisante a la moda qu'ara s'estilia, ha fet repartiment del odiat impost y ha intentat cobrarlo.

Pero ¡hilets del diable! el poble s'ha amotinad, ha pegat foc al matadero cridant ¡Abaix els consums! y fins alguns intentavan fer justicia catalana am l'arcalde.

Han sortit arguments ¡dic! tropas desde Olot cap a Begudá. Un moti més a la lista de las glorias conservadoras.

Tant en la funció de gala donada en el Teatre Real de Madrid com en la corrida real de toros, lo que més ha sobressortit es el disgust de molts per no haver pogut obtindre prou entradas d'arrosí pels amigs.

¡Nostros politics no son res més que uns perfectes arrossayres!

Diuhem de París que a un venedor de periódics que anava cridant pels carrers una fulla suelta titulada La Dinamita se li tirá demunt el poble volentio matar, salvantse el venedor gracias als esforços que en son favor va fer la policia.

Obrin sos ulls els dinamiteristas a la llum de la rahó.

¿Volen professar unas ideas tan... revolucionarias, que arribin fins al extrem de que la po-

licia tinga de defensarios contra el furor del poble?

La monstruositat més grossa que podem concebir es veure un anarquista protegit per la policia a fi d'evitar qu'el poble obrer el lynchi.

CANTARELLAS

Em dius per qué am tu no em caso? Aviat t'ho diré. Pura: porque ahir vaig sapiguer qu'el teu pare es de La Falla.

Tens uns ulls com els d'un àngel y un cossat de serafi; però portas una falla en un llog que no es pod dir.

Ton pare es matallaser, la teva mare beata, y jo, sent barber, no em volen porque els treuria la llana.

V. SERRA y C.

XARADA

Musical es ma segona, Au tres una fruita és, Y la fol resulta qu'és un carrer de Barcelona.

NABET

ROMBO

Substituir els punts per lletras de modo que llegidas vertical y horizontalment diguin: Primera ratlla, consonant; segona, part del cos; tercera, nom de dona; quarta, poble catalá; quinta, poble catalá; sexta, nom de dona; séptima, consonant.

C. BARRERA y CARGOL

GEROGLIFIC

AB
R
|
A

M. CAMPANI y A.

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL NÚMERO DEBES

Xarada: Ca-mi-la.
Trecer-cincos: Menta, Rosa.
Gerooglific: L'amor entre enamorats es molt gran.

ANUNCIS

La Mujer en el Cristianismo

CRISTÓBAL LITRAN

con el prólogo

La Mujer ante la Ciencia

ODON DE BUEN

Precio a reales.—Encuadernado en tela, 1 peseta

COLON

veyentse burlat y tractat de boig devant del

Concili de sabis teòlecs de Salamanca

Impressió en magnífica cartulina, a propòsit pera colocar en quadros ó plantar per las parrets.

UN RAL

SORTIRÁ AVIAT!!

SORTIRÁ AVIAT!!

Almanac de LA TRAMONTANA PERA L'ANY 1903

CALENDARI LLIUROPENSADOR

dedicat als parres y a tota els encorpseguidors de LA FULLA, literatura catalana.

Estamps de J. Solé, Ronda Universitari, 9